

Capitolul 16

Cuprinsul

Capitolul 16.....	1
Învierea Domnului.....	1
Domnul i Se arată Mariei Magdalena	2
Domnul Se arată la doi ucenici	3
Domnul li Se arată celor unsprezece ucenici	3
Semne spre confirmarea Evangheliei	4
Înălțarea la cer a Domnului	5
Bibliografie	6

Învierea Domnului

Marcu 16.1-8: Și, după ce a trecut sabatul, Maria din Magdala, și Maria, mama lui Iacov, și Salome au cumpărat miresme, ca să vină să-L unșă. Și dis-de-dimineață, în întâia zi a săptămânii, ele au venit la mormânt, pe când răsărea soarele. Și ziceau între ele: „Cine ne va răsturna piatra de la ușa mormântului?” Și, privind în sus, au văzut că piatra fusese răsturnată; pentru că era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut pe un tânăr șezând în dreapta, îmbrăcat în veșmânt lung, alb; și s-au înspăimântat; dar el le-a spus: „Nu vă înspăimântați! Îl căutați pe Isus Nazarineanul, Cel răstignit. El a înviat! Nu este aici. Iată locul unde fusese pus. Dar duceți-vă, spuneți ucenicilor Săi și lui Petru că El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus”. Și au ieșit și au fugit de la mormânt; și le-a cuprins tremur și uimire; și n-au spus nimănui nimic, pentru că se temeau.

Din nou le întâlnim aici pe cele trei femei și din nou acțiunile lor arată dragostea și devotamentul lor.

De îndată ce a trecut Sabatul, ele cumpără mirodenii parfumate, pentru a-L unge pe Domnul. Cu aceste miruri, ele pornesc foarte devreme în dimineața primei zile a săptămânii, pentru a-și îndeplini slujba de dragoste față de Domnul. Dar, cu toată dragostea lor, ele - ca și ucenicii - nu aveau înțelegere și discernământ. Dacă ar fi ascultat cu atenție cuvintele Domnului înainte de moartea Sa, ar fi știut că El a înviat deja.

Dar menționarea repetată a acestor femei arată clar cât de prețioase erau dragostea și afecțiunea lor pentru Domnul. Exemplul lor ne încurajează să Îl slujim mai mult cu dragoste și devotament în taină, dar ar trebui, de asemenea, să ascultăm cu urechile deschise ceea ce ne spune El.

Pe drumul spre mormânt, ele sunt pline de îngrijorare cu privire la modul în care trebuie să rostogolească piatra cea mare de la intrarea în mormânt. Ca o mărturie pentru ele, pentru ucenici și pentru lume, piatra mare era deja rostogolită. (Pentru învierea Domnului nu era necesar acest fapt.)

Intrând în mormânt, ele văd un tânăr în mantie albă - probabil un înger cu formă umană - care le liniștește și le anunță vestea glorioasă a învierii Domnului Isus: „A înviat, nu este aici!”.

Alături de moartea Domnului, faptul și adevărul glorios al învierii Sale este unul dintre pilonii pe care se sprijină Evanghelia ([1 Corinteni 15.3,4](#)). Ea este pecetea lui Dumnezeu cu privire la lucrarea Domnului și ne mărturisește că Dumnezeu a acceptat lucrarea Domnului ([Romani 4.25](#)).

Până în ziua de azi cunoaștem prima zi a săptămânii ca fiind ziua învierii Domnului. Evenimentele din această zi marchează începutul noii creații, a lumii învierii. De aceea, când se spune în versetul 1 că Sabatul trecuse, acest lucru nu are doar un înțeles literal, ci și unul spiritual. Odată cu moartea și învierea Domnului, Sabatul - ziua specială din săptămâna poporului pământesc al lui Dumnezeu - își pierde semnificația până când va fi din nou sărbătorit în Împărăția de 1000 de ani. Astăzi cunoaștem prima zi a săptămânii ca fiind ziua deosebită pentru noi, poporul ceresc al lui Dumnezeu.

Ziua a șaptea și prima zi sunt clar distinse în versetele 1 și 2 și este important de remarcat că prima zi a săptămânii nu este o continuare sau o variantă a Sabatului, ci ceva complet nou.

Tânărul le spune femeilor exact pe cine caută. El folosește nume asociate cu umanitatea Domnului Isus și cu smerirea Sa (Isus, Nazarineanul, Cel răstignit). Apoi le arată locul în care fusese așezat El. Dar mormântul este gol, Domnul nu mai poate fi găsit acolo.

Acesta este mesajul pe care trebuie să-l aducă ucenicilor și lui Petru. Cât de mult trebuie să-l fi mișcat pe Petru aceste cuvinte când le-a auzit după aceea! Ele aveau menirea de a-i îndepărta orice îngrijorare, că după tăgăduirea sa nu ar mai aparține ucenicilor. Dragostea din inima Domnului era neschimbată pentru el.

În capitolul 14.28, Domnul le spusese ucenicilor că va merge înaintea lor în Galileea. Acolo trebuiau să-L urmeze acum pentru a-L vedea. În Galileea, unde locuia poporul „care umbla în întuneric” ([Isaia 9.2](#)), Își începuse Domnul slujba Sa. Din această regiune Își alesese ucenicii și acolo voia să se întâlnească din nou cu ei ca Cel Înviat.

În legătură cu versetul 19 din acest capitol, putem aplica mesajul versetelor 6 și 7 și la noi. Noi nu Îl mai căutăm pe Domnul pe pământ sau în Galileea, ci știm că acum El este în cer. Acolo El a mers înaintea noastră și ne pregătește un loc ([Ioan 14.2](#)). Și știm că atunci când vom fi acolo cu El, tot ceea ce a spus și a promis se va adeveri.

Dar cuvintele îngerului nu le liniștesc încă pe femei. Dimpotrivă, ele fug de la mormânt cuprinse de tremur și uimire. Ele nu cred încă în învierea Domnului, și nici ucenicii nu cred. Dar, începând cu versetul 9, ni se spune cum Domnul vine personal în întâmpinarea tuturor acestor inimi necredincioase.

Și noi avem nevoie de o astfel de întâlnire cu Domnul înviat și acum glorificat, pentru a putea să Îl slujim. Dumnezeu ne-o oferă prin Duhul Sfânt ([Ioan 16.16](#)), care locuiește acum în noi și care vrea să ni-L facă pe Domnul la fel de viu ca și cum L-am fi văzut noi înșine. Cu această impresie despre El și în puterea Duhului Sfânt, putem apoi să mărturisim despre El.

Domnul i Se arată Mariei Magdalena

Marcu 16.9-11: Iar după ce a înviat dis-de-dimineată, în întâia zi a săptămânii, S-a arătat întâi Mariei din Magdala, din care scosese șapte demoni. Ea a mers și a vestit acestea celor care

fuseseră cu El, care jeleau și plâneau. Și ei, auzind că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut.

O femeie, Maria Magdalena, este prima persoană căreia i Se arată Domnul după învierea Sa. Aceasta arată încă o dată cum Domnul a prețuit dragostea și afecțiunea din inima ei și acum o răsplătește și prin arătarea Sa. Deseori găsim că ea a căutat apropierea Lui. Domnul recunoaște acest lucru aici, descoperindu-Se ei. El o distinge în mod deosebit, prin faptul că i Se arată numai ei.

Este deja a patra oară când Maria este menționată ([Marcu 15.40,47](#); [16.1,9](#)), dar abia aici se face o adăugire: „din care scosese șapte demoni”. Acest fapt este cel care o face să fie o martoră atât de potrivit. În [1 Ioan 3.8](#) se spune despre Domnul, ca Fiu al lui Dumnezeu, că El S-a arătat „ca să nimicească lucrările diavolului”. El a dovedit aceasta la Maria. Ea fusese o mărturie vie a puterii Sale asupra demonilor chiar înainte de moartea Domnului. Ca atare, ea primește acum o mărturie și mai glorioasă. Acum i se permite să fie o martoră a puterii de înviere a Domnului și o martoră a puterii Sale asupra morții!

Ea se duce la cei „care fuseseră cu El” și le împărtășește vestea ei bună. Dar, cu regret, ucenicii îndurerați nu o cred.

Domnul Se arată la doi ucenici

Marcu 16.12,13: Și, după acestea, li S-a arătat cu altă înfățișare la doi dintre ei, pe când erau pe drum, ducându-se la câmp. Și ei au mers și au vestit celorlalți; nici pe ei nu i-au crezut.

Acum, Domnul Se arată la doi ucenici care merg la câmp. Luca descrie întâlnirea Domnului cu ucenicii pe drumul spre Emaus cu mai multe detalii decât Marcu. Acești ucenici se îndepărtează de Ierusalim, deoarece toate speranțele lor fuseseră spulberate acolo odată cu moartea Domnului Isus. Dar Domnul îi vede și nu vrea să-i lase în starea lor dezamăgită. El li Se arată și are grijă de ei. Această întâlnire le dă un nou curaj și îi face să devină și ei martori bucușii ai învierii sale.

Domnul li Se arată celor unsprezece ucenici

Marcu 16.14-16: După aceea, pe când stăteau la masă, li S-a arătat celor unsprezece și i-a muștră pentru necredința lor și împietrirea inimii lor, pentru că nu i-au crezut pe cei care-L văzuseră înviați. Și le-a spus: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată creația. Cine va crede și va fi botezat va fi mântuit; și cine nu va crede va fi condamnat.

Nici mărturia celor doi ucenici nu este acceptată de ceilalți ucenici. De aceea, Domnul trebuie să le reproșeze clar ucenicilor necredința și împietrirea inimii lor, atunci când li Se arată pe când erau împreună. Îl tulbură atunci când mărturiile despre El nu dau naștere la credință - chiar și în noi, care adesea semănăm cu ucenicii în necredința noastră.

Cu siguranță că noi nu le-am fi dat ucenicilor o astfel de mare însărcinare, ca cea din versetul 15, în mod direct. Dar Domnul este altfel. El folosește descoperirea inimilor lor ca pregătire pentru slujirea lor. Conștientizarea propriei noastre nevrednicii și a necredinței din trecut, precum și încrederea în Dumnezeu, ne fac capabili să îi chemăm pe alții la credință și să ducem mesajul Evangheliei. Căci această mare însărcinare a Domnului rămâne neschimbată până în ziua de azi.

Lucrarea Domnului ajunge atât de departe, încât Evanghelia, vestea bună a lui Dumnezeu despre Fiul Său, poate și trebuie să fie propovăduită acum în întreaga lume (nu numai în țara Israel) și la întreaga creație, adică la toți oamenii (nu numai la iudei). În Evanghelie, Dumnezeu Se revelează pe Sine Însuși ca Dumnezeu-Mântuitor, care Își iubește creaturile și dorește ca „toți oamenii să fie mântuiți” (1 Timotei 2.3,4).

Când ne gândim la această misiune, ne gândim imediat la frații și surorile pe care Domnul i-a chemat ca misionari sau evangheliști. Dar o parte din „întreaga lume” se află în imediata apropiere a fiecăruia dintre noi. Prin urmare, chemarea Domnului de a „merge” se aplică fiecăruia dintre noi. Ea arată că pentru aceasta este necesară activitate din partea noastră. Noi trebuie să ducem mesajul la oameni și nu să așteptăm ca ei să vină la noi. Iar ca mijloc de răspândire a Evangheliei, Domnul menționează aici - și în multe alte pasaje - predicarea (de exemplu, 2 Timotei 4.2): „Astfel, credința vine din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10.17).

Afirmația Domnului: „Cine va crede și va fi botezat va fi mântuit; și cine nu va crede va fi condamnat” (versetul 16), i-a determinat pe unii să atribuie botezului o putere mântuitoare în raport cu veșnicia. Dar nu acesta este sensul acestui pasaj. Dimpotrivă, chiar a doua parte a versetului arată clar că numai credința mântuiește și este decisivă pentru veșnicie. Dacă o persoană nu crede, ea va fi condamnată, indiferent dacă este botezată sau nu.

Pentru a înțelege corect legătura dintre *mântuire* și *botez* din acest verset, trebuie să ținem cont de faptul că termenul „mântuire” are o varietate de sensuri în Noul Testament. Astfel, cunoaștem *mântuirea sufletului* cu referire la veșnicie (de exemplu, Evrei 10.39) și *mântuirea* în legătură cu răscumpărarea *trupului nostru* la a doua venire a Domnului (de exemplu, 1 Petru 1.5). Apoi găsim *mântuirea* cu sensul că credinciosul este salvat pe *drumul său prin lume* (de exemplu, Evrei 7.25), sau pur și simplu o *salvare trupească* sau *temporală* de pericole și necazuri (de exemplu, 2 Timotei 4.17).

În versetul nostru avem un alt aspect al mântuirii. Aici ea este asociată cu o schimbare de poziție pe pământ. Cel care crede cu adevărat din inimă și este botezat se separă de lumea care Îl respinge pe Hristos - și asupra căreia planează, prin urmare, judecata lui Dumnezeu - și intră în domeniul creștinismului pe pământ, unde mântuirea este cunoscută. Prin botez, credinciosul se separă în mod public de lumea necredincioasă și intră pe tărâmul în care se poate bucura de toate binecuvântările pe care le-a adus moartea Domnului. Aceasta este mântuirea în legătură cu botezul de aici.

Semne spre confirmarea Evangheliei

Marcu 16.17,18: Și aceste semne îi vor însoți pe cei care vor crede: în Numele Meu vor scoate demoni; vor vorbi în limbi noi; vor ridica în mână șerpi; și, dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; vor pune mâinile peste cei bolnavi, și ei se vor face bine.

Misiunea încredințată de Domnul din versetul 15 a depășit cu mult tot ceea ce ucenicilor li se poruncise anterior să facă (compară cu Marcu 3.14,15). Dificil pentru ucenici a fost faptul că Domnul și Stăpânul lor nu le va mai fi disponibil în trup atunci când vor îndeplini această însărcinare. Acest fapt îi putea face să se teamă și să-i descurajeze. Pentru a preveni aceasta, Domnul, în purtarea Sa de grijă, le-a promis cinci semne de putere divină:

1. „În numele Meu vor scoate demoni” (exemplu: Faptele apostolilor 16.18);

2. „vor vorbi în limbi noi” (exemplu: [Faptele apostolilor 2](#));
3. „vor lua șerpi” (exemplu: [Faptele apostolilor 28.3-6](#));
4. „dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma” (niciun exemplu relatat în Faptele apostolilor);
5. „vor pune mâinile peste cei bolnavi, și se vor face bine” (exemplu: [Faptele apostolilor 9.17,18](#)).

Aceste semne trebuiau să însoțească predicarea lor și să-i urmeze pe cei care vor crede. Ele trebuiau să servească la *confirmarea și autentificarea mesajului cu totul nou* al Evangheliei mântuirii și să înlăture de la ascultători orice pretext de îndoială sau de necredință (versetul 20b; [Evrei 2.3,4](#)).

Confirmarea unei chestiuni noi prin semne și minuni exterioare este o acțiune a lui Dumnezeu, pe care o găsim în mod repetat în Scriptură. De exemplu, Dumnezeu i-a dat lui Moise trei semne miraculoase, care l-au legitimat înaintea poporului Israel ([Exodul 4](#)). De asemenea, slujirea publică și cuvintele Domnului au fost confirmate prin semne și minuni ([Matei 11.4-6](#)).

Scopul semnelor (*confirmarea unei chestiuni noi*) arată clar că aceste semne au fost date doar pentru perioada inițială. Referințe precum „semnele apostolului” ([2 Corinteni 12.12](#)), precum și „începând să fie vestită de Domnul” ([Evrei 2.3,4](#)) și „limbile vor înceta” (se vor stinge sau se vor liniști; [1 Corinteni 13.8](#)) arată clar acest lucru.

Astăzi nu mai avem aceste semne. Orice referire la o continuare a semnelor este evitată aici. Nu se spune nici că aceste semne îi vor urma pe *toți* cei care cred.

Înălțarea la cer a Domnului

Marcu 16.19,20: Domnul deci, după ce le-a vorbit, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Și ei, plecând, au predicat pretutindeni, Domnul lucrând cu ei și întărind cuvântul prin semnele care-l urmau. Amin.

Cuvintele de încheiere sunt deosebit de frumoase în această Evanghelie, care ni l-a arătat pe Domnul Isus ca Slujitor și Profet desăvârșit al lui Dumnezeu. Ele vorbesc despre înălțarea și demnitatea măreață a Persoanei Domnului nostru. Ca răspuns la lucrarea împlinită a lui Dumnezeu și la slujirea credincioasă a Domnului, El a fost „înălțat [luat] la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu”. Ce răsplată și ce glorie pentru Cel care spusese: „Iată, Eu vin să fac voia Ta, Dumnezeule” ([Evrei 10.7](#)) și „Te-am proslăvit pe pământ; am împlinit lucrarea pe care Mi-ai dat-o să o fac” ([Ioan 17.4](#)). El a „străbătut cerurile” ([Evrei 4.14](#)) și „a fost făcut mai presus decât cerurile” ([Evrei 7.26](#)).

Această glorie a Domnului fusese anunțată deja în Vechiul Testament: „Iată, Robul Meu va prospera; va fi înălțat și va fi ridicat foarte sus” ([Isaia 52.13](#)). Acest pasaj poate fi aplicat la tripla înălțare a Domnului, așa cum ne este arată ea în acest capitol al Evangheliei lui Marcu. El a înviat (versetul 6), a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu (versetul 19).

Aceste versete completează, de asemenea, cadrul trasat la începutul Evangheliei ([Marcu 1.1-3](#)), în sensul că Duhul lui Dumnezeu arată clar că Robul prezentat în această Evanghelie este totodată Domnul și Fiul lui Dumnezeu. De două ori se vorbește despre El în aceste versete finale ca fiind Domnul și numai ca Fiu al lui Dumnezeu putea să se așeze la dreapta lui Dumnezeu.

Însă noi Îl vedem slujind chiar mai departe în cer, la dreapta lui Dumnezeu, „lucrând cu ei și întărind cuvântul prin semnele care-l urmau”. Ce încurajare pentru ucenici!

El nu va renunța la această poziție de Slujitor pentru toată veșnicia ([Luca 12.37](#)). Noi nu putem înțelege acest lucru, dar ne plecăm în adorare în fața acestui Domn, care L-a slăvit atât de desăvârșit pe Tatăl și care ne iubește atât de nespus!

BIBLIOGRAFIE

- Briem, Christian: *Er lehrte sie vieles in Gleichnissen*
- Bruins, Cor: *Er wohnte unter uns*
- Darby, John Nelson: *Das Evangelium nach Markus*
- Grant, Leslie M.: *Comments on Mark*
- Hocking, W. J.: *Studies in the Gospel of Mark*
- Kelly, William: *Lectures introductory to the study of the Gospels*
- Kelly, William: *The Gospel according to Mark*
- Smith, Hamilton: *Siehe, mein Knecht!*